

DIBBA

»Vi kanske hörs om några år«

TEXT PER CORNELL • FOTO HASSE FRIDÉN

Hammarby slarvade bort honom 2011. Och skapade en revanschlysten motståndare i stället för egen talang. Nu berättar Pa Dibba för första gången om alla turerna som tog honom till Sundsvall.

★ Att ta en fika med Pa Amat Dibba på grillen i Brandbergens centrum är ungefär som att gå runt med Kennedy på Södermalm. Det här är en lokal profil som dessutom har kommit hem igen. Ett gäng ungar kommer fram: "Jag är ditt största fan" säger en av dem. En av Dibbas många småsyster passerar förbi. Mängder av polare stannar till. Det var ju här i Brandbergen som karriären tog fart.

Dibba har sitt ursprung i Gambia och flyttade till Sverige som barn. Han har en stor och brokig familj som ett av 14 syskon. Själv befinner han sig någonstans i mitten av syskonskaran och försöker att hjälpa sina yngre syskon så mycket han kan. Familjen flyttade hit till Brandbergen från Enske-dedalen när han var 17 år. Själv hade han tröttnat lite på fotbollen och hoppade av Farstas juniorlag. Mest på kul började han spela med Brandbergen i division 7. Han ville hitta tillbaka till passionen och avdramatisera fotbollen. Det kanske inte var fotboll han skulle syssla med. Så här med facit i hand var det nog avgörande för hans utveckling att han trappade ner fotbollen. I stället för att sluta hittade han en väg framåt, även om det var en omväg.

Han klev in i Brandbergens A-lag som den yngste spelaren. Men han var en av de bästa. Laget

klättrade genom divisionerna nästan varje år och Dibba öste in mål. Han växte med ansvaret och snacket började gå i området.

– Det surrades bland folk. Jag insåg det inte riktigt, men jag började bli en lokal stjärna.

År 2011 började det hända saker för Dibba. Han hade varit med och spelat upp laget till Division 3. Han skulle fylla 23, en ålder då de flesta elitspelare redan haft sitt genombrott. Tränaren frågade honom rakt ut inför säsongen om han ville satsa ordentligt på fotbollen och att han i så fall kunde ordna så att Dibba kunde få träna med HTFF.

– Shit, de tränar riktigt mycket, tänkte jag. Jag var lite lat. Men när jag tänkte igenom det ordentligt bestämde jag mig för att säga ja. De ville ha mig i truppen, men jag fortsatte att matcha med Brandbergen.

Med en riktig försäsong i kroppen lyfte Dibbas spel. Han hade aldrig tidigare tränat så seriöst. Han började tänka på kost och återhämtning. Alla kunde se en stor förändring på planen både fysiskt men också taktiskt. När det var dags för ny kontraktsskrivning erbjöd Hammarby honom 2 500 kronor i månaden. Han var 23 år, de andra gick i skolan. Han behövde jobba eller ha en bättre inkomst från fotbollen för att få ihop det och begärde lite mer i ersättning. Då fick han kalla handen av HTFF-tränaren Klebér Saarenpää. Nu blandade sig tidigare mittbacken och guldhjälten Johan Andersson in i bilden. Som Haningebo kände han till Dibba och tipsade Sundsvalls-

»Du har en jättespets, du är snabb, du är en joker – vi vill se mer av dig«

tränaren Sören Åkeby om målsprutan från Brandbergen. Några dagar senare hade Dibba Sundsvalls assisterade tränare i luren. Han ville se Dibba i en U21-match mot Assyriska.

– Mina kompisar och jag brukade ofta ringa varandra och låtsas att vi var tränare från något lag. Jag trodde att det var nån som drev med mig. Till slut förstod jag att det var allvar.

Matchen gick inget vidare, tyckte Dibba. Han blev inkallad till assisterande tränaren efteråt och var inställd på ett ”tack och hej”.

– Men han bara kollade på mig och sa: ”Asså, fy fan, du har en jättespets, du är snabb, tar kloka löpningar. Du är en joker. Vi vill se mer av dig. Kom upp och träna med oss i två veckor.”

Dibba jublade inombords, men höll nyheten inom familjen den närmsta tiden för att det inte skulle bli en massa snack bland kompisar som skulle påverka honom. Han lät Klebér veta att Sundsvall hade bjudit upp honom men Klebér trodde inte på honom. Dibba knöt näven i fickan. Nu blev han ännu mer motiverad att visa vad han gick för. Och det gjorde han uppenbarligen. Sören Åkeby fick se honom i spel. Klebér började bli svettig nere i Stockholm. Han hade fått veta att Dibba faktiskt var på provspel för Superettan-klubben.

– Han ringde när jag låg på hotellet. ”Ta det lugnt, Dibba. Gör inget förhastat. Skriv inte på något. Jag ska snacka med Grauers” som då var sportchef.

Sundsvall skulle fundera en vecka innan de bestämde sig och Dibba åkte hem. Det var en riktigt jobbig vecka. I ena vågskålen spel i Division 3 utan lön, i den andra spel i Superettan, proffskontrakt och möjligheten till ett liv som fotbollsspelare.

– Jag var och badade med några kompisar när deras sportchef, Cain Dotson, ringde. Han sa att de trodde på mig och att de ville skriva ett ettårskontrakt med mig. Vi la på. En minut senare ringde han igen. Jag trodde de hade ändrat sig. ”Förresten, vi vill skriva tre år direkt” sa han. Det var sjukt. Jag kastade telefonen och bara skrek rakt ut.

Nu började det bli riktigt nervöst på Hammarbys kansli. Grauers hade plötsligt ett A-lagskontrakt att erbjuda Dibba. Sundsvall eller Hammarby? Två Superettan-klubbar slogs om honom. Klubben där han började spela fotboll som 9-åring och som han tränat stenhårt med det senaste halvåret men där han blivit ratad för bara en vecka sedan? Eller klubben som trodde stenhårt på honom och som efter noggrant övervägande erbjöd honom treårskontrakt? Han hade inte fått kontraktet från Sundsvall än. Men följde ändå en inre känsla:

– ”För en vecka sen ville ni ge mig 2 500 i månaden. Nu säger ni att ni tror på mig. Nej, jag vill inte det här. Vi kanske hörs om några år”, sa jag till Grauers. Jag var förbannad och tyckte de hade hanterat det här dåligt.

Vad tycker du om det hela i dag?

– Jag klandrar dem inte och är tacksam för tiden i HTFF. Det la grunden till att jag hade något att visa upp.

Vilken miljö tror du skulle varit bäst för dig?

– Jag tror att Sundsvall var den bästa vägen för mig. De var stabila och vi gick ju direkt upp i Allsvenskan den hösten.

Åren efter flytten var väl inte så roliga för Hammarby direkt. För mig var det bra att kunna koppla bort allt annat som lockar med kompisar och så för att lära mig att bli en elitspelare

och bara fokusera på träning, kost och återhämtning. Jag hade ju aldrig satsat seriöst på fotboll tidigare.

– Det gick bra också, jag utvecklades. 2014, 2015 och i år gjorde jag det bra och började väl känna att det var dags att spela i Stockholm igen.

Var det självklart att det var Hammarby som gällde?

– Jag började som sagt med fotboll i Hammarby när jag var barn. När jag flyttade till Sverige bodde

Pa Amat Dibba

Född: 15 oktober 1987

Bor: Brandbergen, flyttar snart till Hornsberg.

Längd: 177 cm

Vikt: 68 kg

Moderklubb: Hammarby IF

Kontraktslängd: 2019

Spelarkarriär:

2011–2016 GIF Sundsvall

2016– Hammarby

Pa Dibba i matchen mot BK Häcken tidigare i år på Nya Söderstadion.

vi i Ringen på Skanstull och jag gick i Katarina Södra. Sen spelade jag ju i HTFF och gillade det, även om det slutade lite sådär. Och under de senaste åren tycker jag att Hammarby har spelat en rolig anfallsfotboll.

Var det något annat som fick dig att välja Hammarby?

– Alltid när vi spelade mot dem kom spelare fram efter och sa att jag borde komma hem. Kennedy brukade göra det. ”Fan vad bra du är, kom tillbaka till oss”, sa han. Det kändes bra såklart.

Hur känns det nu då, när du är tillbaka?

– Det känns bra att vara tillbaka i stan och i Bajen, jag har blivit mottagen på ett bra sätt. Det har varit lite svårt att komma in i ett nytt spel-system på en gång och laget har ju också skiftat spelsystem nyligen. Men det ger mycket energi att vi har jobbat hårt för varandra och att det ger resultat. ■

INSPEL FRÅN LÄHTAREN

Carl: Kommer du ihåg ditt mål från halva plan för Bajen i Spinkiscupen?

– Ja, faktiskt. Ett av mina snyggaste mål. Det var en inspark från vår målvakt. Jag tog ner den på bröstet i mittcirkeln och gjorde en bicycleta rakt i mål. Pappa och jag hade tränat på det. Han var väldigt stolt.

Mikael: Vem är näst snabbast i Bajen?

– Det är nog jag faktiskt. Aidoo är snabbast! Trea är Birkir och fyra är Batan. Det kommer brinna i hans huvud när han läser det här. Han tror att han är snabbast.

Rikard: Finns det många bajare i Brandbergen?

– Det finns en hel del. Men även rätt många ALK:are faktiskt. Men jag ska se till att det blir fler bajare.

Frida: Är du fortfarande en skojare i omklädningsrummet?

– Jag ligger lite lågt nu i början när jag är ny i laget. Det kommer senare kanske.

Anna: Hur har det gått för dig i Gambias landslag?

– Sådär faktiskt. Jag har gjort sex matcher nu, men vi har åkt ur både VM-kvalet och kvalet till Afrikanska mästerskapen. Jag hoppas på fler chanser.